

os nogen nævneværdig Rolle, om vi skulle svare 10, 20 eller 30 Øre pr. Gris. Det er Principrytteri, økonomisk set betyder det ikke noget for Landmændene. Vi søge ikke at gøre nogen Fortræd, vi ville kun yde Købstæderne Retfærdighed.

Endnu et Forhold vil jeg gerne omtale. Man tror, at det altid drejer sig om Varer, der komme fra Landmændene, fra Andelsslagterierne, men i de store Byer, Aalborg, Randers, Aarhus, Odense og mange flere, er der private Slagterier, private Kapitalister, der drive Slagterier, hverken for at eksportere Varer til Gavn for Landbruget eller for at skaffe Beboerne sanitært gode Varer, men som et rent og skært Kapitalforetagende, for at faa gode Renter af deres Penge; det gælder om Koopman i Aalborg, Ankerstjerne i Randers, Heymann og mange flere. Dem give vi den Ret, at de, naar de underkaste sig denne Kontrol, uhindret og uden Erstatning maa forhandle deres Varer omkring i Byerne akkurat som de offentlige Slagtehuse. Den Ret give vi disse Kapitalister, der sidde med Udsalg omkring i alle Gader, og som have deres Slagterier, hvoraf nogle ere gamle Skure — eller gamle Træskure, som der her er blevet sagt —, som ere afbetalte for længe siden. De konkurrere med de offentlige Slagtehuse, der i Aarhus have kostet over $\frac{1}{2}$ Million, i Randers 3—400,000 Kr. — det sidste Sted har Slagteriet endog nylig optaget et Laan, som skal forrentes og afdrages. Disse private Mænd give vi Ret til indenfor Byernes Omraade ganske frit at optræde og handle med Kød og Affald. Jeg synes ikke, at det er nogen rimelig Konkurrence overfor de offentlige Slagtehuse, og jeg synes derfor, vi ogsaa skulde varetage Bybefolkningens Interesser, selv om det Parti, der raader her, er et Landmandsparti. Derfor vil jeg raade mine Partifæller og alle til at give den her foreslaaede Erstatning, der i pekuniær Henseende er lempelig. Jeg vilde ønske, at vi i Udvalget kunde blive enige om, at Afgifterne kun skulde kunne opkræves i 5 Aar. Naar det ikke er sket, er det ikke min Skyld, der er enkelte, der ikke have villet være med.

Hvorledes ærede Medlemmer ville stemme, maa de selvfølgelig om. Hvis Lovforslaget skal naa igennem — og det vil jo være ønskeligt at faa en Ende paa Sagen —, tror jeg, det vil være heldigt at stemme, som jeg her har tilraadet. Skulle vi snakke om de usle Pengespørgsmaal, om Hønhjør og Ære og Accise, kunne vi

tale 5 Aar igennem uden at faa en Ende paa Sagen. Naar vi nu give denne forholdsvis billige Erstatning, faa vi dog en Ende paa Sagen. For mig maa Retten til at opkræve Afgift gerne være længere, men jeg skal gerne gaa med til ved tredje Behandling at slaa fast, at det ikke skal være mere end højst 5 Aar. Gøre vi ikke noget af den Slags, og blive vi ved at køre endnu i 4—5 Aar, saa have vi anvendt vor Tid daarligt. Det vil være kloggest at indrømme, at Byerne kunne have et retfærdigt Krav paa Erstatning, og at give denne, om ikke fuldt ud, saa dog i den i pekuniær Henseende lempeligste Form. En fast Sum var maaske bedre end denne Accise, men selve Tabet, vi lide, er forsvindende. Vi byde denne Erstatning, den kan man tage imod. Lad os derfor nu slutte, lad os følge Ministeren og Udvalget, saa kunne vi faa en Ende paa Sagen. Ellers kunne vi tale i 5 og 10 Aar og dog være lige vidt.

Ordføreren (Blem): Inden Forhandlingen slutter, ønsker jeg endnu en Gang at fraraade det høje Ting at stemme for Mindretallets Ændringsforslag. Det har glædet mig at høre den højtærede Justitsminister udtale sig lige saa bestemt i den Retning. Jeg tror, det vil være nødvendigt at følge Ministeren og give Købstæderne denne Afgift, som bliver nedsat i den Grad, at den i to Aar kommer ned fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{5}$. I Udvalget har jeg ogsaa været med til at stille et foreløbigt Ændringsforslag om, at den skulde falde bort efter 4 eller 5 Aars Forløb, men det vandt ikke Tilslutning hos dem, der vilde have den rent afskaffet, og Forslaget blev da ikke fremsat. Vi slippe neppe igennem med denne Lov, medmindre vi i denne Retning bringe et lille Offer paa Købstædernes Alter. De have nu lige siden 1887 i Henhold til deres Sundhedsvedtægter kunnet opkræve for Kødkontrollen en Afgift, der f. Eks. for en Gris' Vedkommende varierer fra 15 Ø. pr. Stk. i en Kommune til 2 Kr. 50 Ø. i en anden. Jeg tror ikke, vi saadan lige paa en Gang slippe fra denne Afgift til Købstæderne. Man ser jo, hvor forskellige Meninger og Standpunkter der er lige overfor Ministerens Forslag. Medens et Mindretal, det ærede Medlem for Lyngby (Piper) foreslaar, at vi skulde give fuld Erstatning af Statskassen med saa meget som 4 pCt. af Anlægskapitalen, og at det skal være ved — man ser ingen Ende paa den Erstatning —, se vi et andet Mindretal foreslaa, at